

הפגישה מילים: חיים חפר

אח פגישה, אח פגישה שכזאת!
זה רק פעם בשניים דורות,
מה נשמע? איך הולך? אהלן!
זה את זה לא ראינו מזמן!
כי תמיד, כשפלמח'ניק
(כשקיבוצניק) נפגש עם חבר -
יחריביתק! בלב משהו מתעורר ...
משהו מתעורר והומה מבפנים,
ושיחה מתחילה על אותם עניינים ...

איציק-חשב, טוב שבאת! מה נשמע
שם על ההר?
כן, לא רע, רק רינה קצת עוד
מבולבלת -
כל היום היא מדברת על מסע אל
המדבר ...
המדבר, נגמר מזמן!
נו, מילא, מילא!

הוי, נזכור זמנים עברו
ואף פעם לא נשכח,
מסעות אל המכתש לאור ירח...
איך היתה קבוצה של חבר'ה,
שקראו לה: הפלמ"ח, (כיתות אריה
וצבי)
בתקופת אותם הג'ובים... (הקונצ'ים)
היה שמח!...

כן היו ימים אי פעם, תענוג
להיזכר... אוי נזכרתי...
שמע עקיבא, (דני, יוני, ליפא...)
בחייך, היזהר!
נו, מה יש?
הן רק רציתי לספר סיפור קטן ...
אך מדוע זה, בינתיים,
לי תדרוך על הזקן?...

אח פגישה...

גיליון מס' 2458 * י'ט סיוון תשע"ה * 5 ביוני 2015

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרק / sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

מזל-טוב

8.6 קלייר אפשטיין (נכדה)
סיון בידק (נכדה מש' אב)

10.6 גלעד מסר

11.6 תמנה שוער
ציון דוארי

12.6 עדו סלע
אור דוארי (נכד)

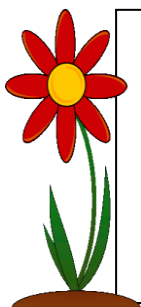
ימי נישואין

8.6 גבי ורענן טנא

9.6 אורנה ודוד ממרן
מרים ודוד אלמן

12.6 טוטסי וג'קי עמר
מאיה וליאור טיקוצינסקי

13.6 יעל והנרי שפרונג
דוט וסימון שיינגזיכט

נזכור

גב' אוה מרקוסון	26.6.81	בסיון תשמ"א	כד
גב' ראי גלס	11.6.96	בסיון תשנ"ו	כד
מיק אלמן	14.6.88	בסיון תשמ"ח	כט

מפגש אריה-3

הרעיון עלה במפגש מקרי עם סילביה ויוסי, על דשא הברכה ביום קיצי נאה
זכור לי שזה היה "בערך" בשעה 15:32:17.26 בשבת 26/7/2014, 307 יום
לפני המפגש!

תחילת המפגש בהתגנבות יחידים כשלאט לאט מגיעים עוד ועוד מהארץ
ומחו"ל כולל ארה"ב בריטניה ואפילו אוסטרליה הרחוקה!! גם מהארץ הגיעו
רבים, לבד או עם בני/בנות זוג ועל כוס קפה ויין כבר החלו לצוץ סיפורים רבים
על העבר המפואר שלנו. אפילו קורטוב של אמת צץ פה ושם אבל למי אכפת.
העיקר הסיפורים ולעזאזל העובדות!

המפגש הרישמי הראשון נערך במועדון סביב ארוחת ערב חגיגית בניצוחם של
אורי שובל ודליה זלצברג.
זאת לאחר קבלת שבת קצרה שארגנה דליה ווגנר והוביל מיודעינו משכבר
הימים יצחק הידוע בכינויו "פיקסי" – מורה שלעבר של כיתת צבי. הצד
הגסטרונומי נחל הצלחה רבתי כך שלאחר הארוחה רק היה צריך טיפה של
עידוד וה"בובע-מיינסס" זרמו כנהר אדיר ושוטף. שירה בציבור ומצגות כאלה
ואחרות כאשר אורי גולן ובתיה מראים שעדיין כוחם בגרונם בהובלת השירה.
יוני, דני, צמד האורים- גולן ושובל, זאב, יוסי, רחל ועוד, הפליגו בסיפורים שעלו
בזיכרונם או בדמיונם.
קרוב לחצות נעלתי את המועדון הריק והשקט, לאחר שהמשתתפים הלכו איש
איש לדרכו.
השקט הפתאומי היה מוזר במיוחד. שירים וצחוקים כאילו היו מרחפים עדיין
באוויר וממענים להסתלק.

שבת בבקר נפגשים במועדון, סביב המשכו של המבצע הקולינארי מאמש.
מיודענו טומי עמית נתן נאום קצר והיסטורי ויצאנו בהדרכתו לטיול נוסטלגי
ברחבי הקיבוץ ועד לתצפית על מנסורה.
בינתיים הגיעו אורחים נוספים שהוזמנו, כלומר הורים מטפלות ומורים ובכלל
דמויות מהעבר.
את המפגש הזה פתחנו באזכרה למזל פוזנר בתו של איזי, שלא זכתה להגיע
ליום זה. רגע עצוב אבל מרגש שללא ספק ממש התבקש.
בהמשך הפליגו המשתתפים בסיפורים ועוד סיפורים ועוד.....ואם לא הייתי
יורה באויר כמה יריות אזהרה ייתכן והיינו יושבים שם עד עצם הרגע הזה.
המפגש הרישמי אמנם הסתיים אבל מפגשים כאלה ואחרים המשיכו לצוץ עד
לעזיבתם בפועל של אלה שבאו מחוץ למקום.
יש לציין את החוברת הנהדרת שהפיקה יהודית מיכאלי (זיסמן) ועוררה אף היא
זכרונות רדומים.
במפגש הייתה השתתפות מלאה ועם כל הלב של כל הנוכחים.
אני עדיין ב Jet-lag מסוף השבוע המופלא הזה.

רשימת הדיוור עדיין קיימת וכבר כתבתי מכתב של "אחרי" שמסמן את המפגש הבא. נותר רק לראות מי ירים את הכפפה.

המפגש הסתיים אבל זה אינו הסוף. זו רק ההתחלה, וימים יגידו.....

אמנם אנחנו בסביבות גיל ה-70 לערך אבל זה בסך הכל 21 (צלזיוס) ונשמע צעיר למדי – לא? ☺

דוד אלאן

כפר הנשיא – כור מחצית

שמחתי והתרגשתי מאד להשתתף במפגש שלנו, של "ילדי" קבוצות אריה וצבי. בסוף שבוע זה. אני חוזרת בצורה ממוקדת יותר, על הדברים שסיפרתי במפגש:

לכפר הנשיא הגעתי בגיל 10, ביוני 1955, בדיוק לפני 60 שנה!! הייתי האחרונה שהצטרפה לכיתת אריה וגם זאת רק מספר שנים אחרי כולם. הכיתה הייתה כבר מגובשת, והילדים שהגיעו מרקעים שונים, ועם חוויות ילדות קשות וטראומטיות לרוב, עיצבו לעצמם הוואי הישרדותי שהקשה עלי מאד את יסורי הקליטה בתוכם.

ישראל ורחל אבידור הם אלה שאימצו אותי למשפחתם, וכעבור כשנתיים, כאשר נשלח ישראל כשליח הבונים לאנגליה, הם השתדלו אצל הסוכנות היהודית ושכנעו אותם להסכים לצרף אותי ליציאה ללונדון כבת משפחה לכל דבר. השנים ששהינו באנגליה, חיי המשפחה, הלימודים בתיכון שם, הפעילות בתנועת הבונים כולל חגיגות העשור למדינה ומחנות הקיץ, השפה והתרבות שספגתי שם, הם המסד לחלק ניכר ממי שאני עד היום. לכפר הנשיא חזרתי בתחושת הזדהות והבנה עמוקה של המירקם האנושי של הקיבוץ הייחודי הזה ונשארתי כאן באהבה רבה 20 שנים.

לימודים בביה"ס התיכון "מבוא הגליל" שבאיילת השחר, הדרכה ב"נוער העובד" ובמחנות הקיץ של בני הקיבוצים, קבלה לחברות בקבוץ (ב-22.11.63 – בדיוק בלילה שנרצח הנשיא ג'ון קנדי בארה"ב.), שירות צבאי, לימודי הוראה בסמינר הקבוצים וחזרה לקיבוץ כמורה לילדי החברים שחינכו וליוו את ילדותי ונעורי.

בהשראתו של ישראל, אבי-מאמצי האהוב והמיוחד, יצאתי לשליחות במשרדי "קיבוץ עליה דסק" בניו-יורק, לשלוש שנים מרגשות של ייצוג המדינה והקיבוץ,

בימים שלאחר מלחמת ששת הימים - בתקופה היפה ביותר של יחסינו עם יהדות ארה"ב והעולם בכלל. זכיתי לפגוש אנשים נפלאים, אוהבי ישראל וששים להתגייס למעננו. הזמנים לצערי השתנו מאז, אבל החברויות והקשרים משם נותרו עמי עד היום.

לאחר שהות של שלוש שנים בארה"ב, קיבלתי את הסכמת מזכירות הקיבוץ לשנת חופש על מנת לחזור בדרך הארוכה הביתה – במקום לעלות על מטוס, עלייתי על אוטובוס בניו-יורק בדרך דרומה למקסיקו ומשם למסע ארוך במרכז ודרום אמריקה, המזרח הרחוק וקצת ממזרח אירופה. אפשר לקבוע שהייתי בין התרמילאים הראשונים.

נאמנה להבטחתי לקיבוץ, חזרתי ארצה בסוף אוגוסט 1973 והתחלתי ללמד את כיתת חרמון דאז בשנת הבר-מצווה שלהם. הייתי באופוריה מחוויות המסע המופלא שלי. שיתפתי את כל מי שרצה לשמוע בהרגשתי שנפרצו גבולות עולמנו, שהעולם גדול ופתוח בפנינו ואני אזרחית קוסמופוליטית שאוכל לחיות בכל מקום בכדור הארץ.. אבל ב-6 באוקטובר פרצה מלחמת יום הכיפורים. מראה הטנקים ועשן המלחמה בקו אווירי של מספר קילומטרים מכפר הנשיא, המחיש לי מהי תחושת שואה וגם מהי החרדה לבית ולחברים.. ואוי ואבוי אם בתקופה זו הייתי במקום אחר בעולם..

בסופו של דבר, נסיבות החיים, הובילו אותי אל מחוץ לקיבוץ. הרחבתי את השכלתי, נישאתי ועשיתי הסבה לילדים, פרחים וקולינריה במושב רשפון. הקשרים העביתים עם המשפחה והחברים בקיבוץ נותרו חזקים מאי פעם והמפגש המרגש עם בני כיתותנו היה תזכורת מוחשית לכל מה שספגתי כאן. הסתכלתי סביבי בפנים המוכרות, וצינתי לעצמי מיקבץ מיקרי של אנשים שעיצבו את אישיותי והשקפת עולמי לאורך הדרך: ראיתי את רחל אבידור ונזכרתי כמובן גם בישראל ז"ל, שלימדו אותי מהי משפחה, שליחות והתגייסות למען הזולת החברה והמדינה; את אילזה בן-חנוך שליוותה במסירות לאורך כל חייהם את אדם ז"ל המורה המיתולוגי שלנו. ממנו למדתי וירשתי את עקרונות החינוך החוויתי לילדים, את ההתמקדות בדמיון, בטיולים ובסיפורים; את פנינה ליפשיץ, המטפלת המופלאה והמסורה של שנות נעורינו, המפנקת ודואגת לכל צרכינו מבגדים, דרך עוגות ועד לכיופים קבוצתיים כמו טיולים ומופעים. הדוגמה האישית של הנתינה הענקית שלה, היא דרך חיים שאימצתי. את הלן לוין שלה עזרתי לנסח את חוברת המאפים הראשונה שלה ושאליה אני חוזרת לעיתים גם היום לתזכורת לעוגות של אז ודרך הכנתן.. את אורה נמלי החמודה, תלמידתי מכיתת ירדן, הכיתה הראשונה שחינכתי בקיבוץ שזיכרון אהבתם הנאיבית גורם לי לחייך גם היום. הסתכלתי על אורה לאיזו אישה חינוכית נבונה ומסורה היא והתמלאתי בגאווה.

ראיתי גם את גבי אורן שותף נעורי למעשי שובבות רבים: טיולים בנחל עמוד, ציד אגמיות ב"החולה", רחצה בג'חולה, ארוחות ערב מושקעות והתגנבות לבריכת השחיה בחצות הלילות החמים..
ושושי אבן-פז חברתי ואהובת נפשי, שותפתי בטוב וברע מגיל עשר ועד היום. לעיתים איננו נפגשות שנים, ולעיתים כל חודשיים, אבל תמיד ההרגשה היא שרק הרגע דיברנו ושלא חדלנו מכך אף פעם.

יכולתי להשתפך עוד ועוד, ויסלחו לי כל החברים הרבים רבים שלא הזכרתי. כולכם ביחד אתם מקור ההשראה שלי: הרוח התרבותית, ההומור המופלא, הפרגון והלכידות החברתית, קבלת הזולת כמות-שהוא, כל אלה הם הערכים שעיצבו את אישיותי והכל נצור בי כל יום, עד היום.

30.5.2015 **יהודית (ליסמאן) מיכאלי**
רשפון

האריה שאג

אדם בן חנוך 1997

...כיתת "אריה" היתה כיתתנו הראשונה. אני מניח שרק מעטים זוכרים שהכיתה נקראה "אריה" על שמו של החבר אריה לייטמן ז"ל, הטייס וחבר תנועת הבונים בבריטניה, שנפל במלחמת העצמאות. ואולם לבני "אריה" היה קל וטבעי יותר להזדהות עם מלך החיות השואג. כיתת "אריה" לא הייתה בדיוק תחילת ביה"ס, ולא "אוברטורה" - אלא צעד ניסיוני לקראת הקמת ביה"ס. יותר מתחילת ביה"ס מקומי מדגימה הקמת הכיתה הזאת את מידת רצונם של דור המייסדים לנסות ולפתור את כל בעיותיהם של חבריו. הרי למעשה נוסדה כיתת אריה כדי לאפשר לשתי משפחות לקיים את לימודי ילדיהן בלי צורך לנוד מן המקום. בתקופת השיא למדו בכיתת "אריה" 16 תלמידים.
מוצאם של הורי הילדים היה מכל קצוות העולם - מליביה (לוב) שבאפריקה, ממרוקו, תימן, האזורים האסיאנים של רוסיה, מזרח ומערב אירופה. יוסי ליפא, בן המשק השלישי, הצטרף יותר מאוחר וייצג כביכול את ליברפול והחיפושיות.

*** ויש כמובן המשך, ניתן למצוא את כל המאמר בארכיון. שושנה.

ילדות יפה

אני זוכר מקרה שהיה -
בגינתו של אייבן זה קרה.
לא פרחים הלכנו אז לקטוף,
המשימה היתה - תותים!
היה לילה רטוב וקר,
עמי עמד על המשמר.
אני זחלתי לעבר היעד.
בגופי הרגשתי כזה מן רעד.
[לא יודע אם זה היה מסיפוק
או שפשוט פחדתי]
אבל הגה לגדר הגעתי.
שמתי את ידי על תות,
כשלפתע לפני ראיתי דמות.
רציתי לקפוץ ולרוץ,
אבל רגלי היו כעוגן.
ואז יד גדולה תפסה אותי באוזן.
הבנתי שאייבן שם לי מארב -
ואני נפלתי ישר עליו.
צעקתי לו שיקח את התות בחזרה.
הוא לקח אותנו בנחת,
ונתן לי כזו מנה בתחתו
את הלקח הקשה למדתי,
ולגינתו של אייבן שוב לא התקרבותי.
אבל גינות במשק לא חסר...
והן קורצות לכל עובר.
ומכיוון שהמעשים מקדשים את המערה
אנו המשכנו בפעולה.
עברנו מגינה לגינה
וזה לא כל מה שהיינו עושים...
ועל זה כבר דיברו ברבים.
היינו שובבים וגם קצת טפשים
אבל החיים היו יפים.. יפים.. יפים!

תודה, על הזדמנות נוספת להביע את רגשותנו, לגבי המפגש,

על גבי העלון.

סגרתי עוד מעגל בחיי. יש לי עוד כאלה במעגלים אחרים עם אנשים אחרים, אבל זה לא נוגע לאריה/צבי.

התרגשתי, אהבתי, אוהב את כולכם.

היה קצר מידי ומעט מידי, אבל טוב שהיה ומצפים לעוד מפגשים.

בתודה ובאהבה.

לאפי דיוקיס

דברי המחנך של כיתת "צבי"

אריק ארנברג 1997

היתה לי הזכות להיות במשך ארבע שנים מעניינות וסוערות, מחנכה של כיתה גדולה בבית הספר התיכון "מבוא הגליל". אולי במושגים של ימינו 32 תלמידות ותלמידים בכיתה אינם נחשבים ל"ביג דיל", אבל אז, במיוחד בהתחשב בהרכב הכיתה, היו מורים שאמדו את תוחלת החיים שלי בלא יותר משבועיים, מקסימום חודש...

שרדתי בעזרת תחבולות: נהגתי להגיע לכיתה מכיוונים שונים ולהכנס אליה בשקט. בשיטה זו יכולתי לתפוס את אותם התלמידים שנהגו להתהלך על גבי השולחנות ("אני יחף והרצפה מלוכלכת"), ולשמוע דברים מעניינים כמו: "אבא שלי אומר שזה שקורא לעצמו מחנך וזורק גירים כל-הזמן, הוא אפס אחד גדול..." או "אין אף בת בכיתה י"א שהיא בתולה" או "גולני, אתה באמת לא יודע מה שהרומאים היו עושים בבדיקות השחיה שלהם, גברים ונשים בלי בגד ים? - בשביל מה אתה לומד הסטוריה?". השכלתי הרבה מתלמידי...

.....

*** ויש כמובן המשך, ניתן למצוא את כל המאמר בארכיון. שושנה.

"ואחיי הספינות שמדרכו!"

כן. גם אני הייתי שם במפגש. למדתי עם 'כיתת אריה' בתיכון אילת השחר (בכיתה י"א). שם נפגשתי איתם לראשונה. לכן, אני שייכת. במשך השנים יצאה לי הזכות להכיר אותם יותר מקרוב. ואנחנו 'מזדקנים' ביחד. מילה לא יפה ולא מתאימה.

מי שהיה במפגש היה רואה אותם שוב ילדים. ילדי כיתות אריה וצבי, מתווכחים מי באמת בא 'לגנוב' את האופניים, מי באמת קיבל את הזרם החשמלי מהמטען שיוסי התקין על דלת המחסן. ומי באמת שתל בגינה צמחים יפים ומטופחים שגדלו לתפארת. ועוד מעשי קונדס. הם שרו כמו אז, שוחחו והשתובבו והתחבקו וצחקו... חבורת ילדים אוהבים, שבילו את ילדותם המפוארת ביחד. אוהבים ומחוברים, אחים עד סוף כל הימים. רק היה חסר מישהו שיספר להם את הסיפור שלפני השינה, לאחר שנפרדו והלכו לישון את הלילה בביתם או ב'בית בלונד' הבטוח.

למחרת, שוב נפגשנו במועדון לארוחת בוקר, ולטיול בנקודות הסטוריות שבטיות בקיבוץ, עם טומי עמית. בצהרי היום הגיעו זקני העם, שהיו שותפים אז לגידולם של 'הילדים' האלה. אז יצאנו לאתנחתא של התייחדות, עם זיכרה של מזלי פוזנר, שהלכה לעולמה מוקדם מידי. היה שם כמובן איזי, אביה של מזל, וגם אחותה שכתבה דברים לזכרה, שדני נמלי קרא אותם בקול שבור. היה מאוד עצוב. והיתה שם המון המון אהבה. ערב ובוקר, סה"כ 10 שעות של ביחד, שלא היה בהם רגע משעמם. האוכל היה נהדר, חברותא מופלאה, המקום (מועדון החברים) נאה ומקבל. אירגון מושלם ושאפו לצוות שדאג לכל הפרטים, כדי שיהיה לכולנו כיף. פגישה שכזו.

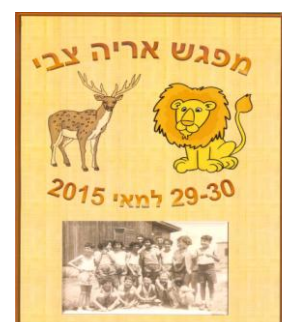
רגעי שיא הנוסטלגיה האישיים שלי, הציפו אותי בשעת ערב מאוחרת, כשאורי גולן ובתיה וויטהם פצחו קולם בשירים ישנים של התקופה. כאשר דויד א. המוכשר ליד הפסנתר. אח אח אח, איך השניים האלה שרים.....

בשעת אחרי צהרי יום השבת, כשנפרדו 'הילדים' איש לדרכו, נותר בלב עוד הרבה טעם של עוד, והבטחה. עוד ניפגש.

ענה סרק'י

לקראת הפגישה יצאה חוברת עם סיפורם של "בני כיתות אריה וצבי" היום. ניתן למצוא אותה בארכיון ובספרייה. למי שמתעניין.

פירארי כפר הנשיא

גן שחף באיחור נספר על ל"ג בעומר בגן. הילדים עטפו תפוזי אבניר כסף והשחילו מרשמלו לשיפוד, תו"כ השחלה נעלמו כל המרשמלו מעניין לאן. הבערנו מדורה הכנו פיתות בסאג' אכלנו ארוחת בוקר בזולה של תלתון בוגר. הכי אהבנו פיתות עם גבינה שמן זית וזעתר וכמובן עם שוקולד. קינחנו בתפוזי אפוי שרנו וחזרנו שבעים שמחים ומלוכלכים, וזכנו למקלחת מהצוות המסור. גן שקד חגגנו לג בעומר בפארק עם ילדי תלתון בוגר שהעסיקו אותנו בתחנות הפעלה. על מסיבת שבועות ועל הגן המוזיקלי שלנו נספר עוד בשבוע הבא. גן רימון אנחנו גדולים כמעט בבה"ס, למדנו על רבי עקיבא ובר כוכבא ואת הפתגם "אין עשן בלי אש". חגגנו במדורה עם חץ וקשת ותפוזי א. על שבועות ועל הגן האקולוגי שלנו נרחיב בפרק הבא.

מבוא גליל ילדי כתות ב' נבחנו בבה"ס לאיתור מצוינות, ילדים שהומלצו נשלחו למבחן ארצי מטעם מכון סאלד. תלמידים שיאותרו במבחן הארצי בשני אחוזונים עליונים (שניים ממאה ילדים) יוזמנו **לתכנית מחוננים** מסלול בוקר. התלמידים בחמשת האחוזונים הבאים יוזמנו **לתכנית מצטיינים** מסלול ערב.

מחוננים תל חי עשרים ילדים מחוננים מאותרים בכל שנה במחוז הגליל והגולן. עוד כמה עשרות ילדים מתקבלים למסלול מצטיינים אה"צ. בכפר הנשיא נכון להיום שני ילדים מחוננים, (מעל הממוצע המחוזי והארצי). וכ- 3 ילדים במסלול מצטיינים. העלות להורים כאלפיים שח לשנה אקדמית. ילד שהוגדר "מחונן" זכאי ללמוד לתואר ראשון כבר מכתה י'. וקבלה אוטמטית לעתודה אקדמית.

מפגש קהילתי עם הוועד המקומי ברוך סקר את מבנה הוועד תקציבו ויעדיו. הוועד זקוק למיליון שח בשנה כדי לעמוד במטלותיו. רק שליש מהתקציב מגיע מהמועצה, חלק מגיע ממס מרצון מתושבי הרחבה, והשלמה מתקציב אגש"ח. ירון רז, וארז מירב נציג הישוב במועצה, דיברו על סדרי עדיפות בתקציב. האם נכון שכספי המיסים שלנו ישמשו לטיפול נחלים בגליל?, מרכז קלור?, כדורסל מקצועי?, ואולי צריך לסייע לישובים ולהקטין את הנטל הכלכלי מהחברים?.

הוסבר הצורך בגביית מס מרצון (מס לא מכוח חוק) מתושבי ההרחבה. בתגובה מחו חלק מתושבי ההרחבה על חיובם בתשלום כפול בבריכה, בשונה מהשוויון בקיבוצים הסמוכים. נשמעו טענות על הזנחה עשביה וקוצים בהרחבה, סכנת אש ובעיקר מסתור לנחשי צפע. כן עלו טענות חוזרות על מחסור בגינון.

תושבי הקיבוץ העלו סוגיות נוספות: בקשה לשמור על עלויות חינוך סבירות, ורמת חינוך טובה. בקשה לשוב ולפרסם פרוטוקולים של הועד כבעבר. ולזמן את ראש המועצה לשיחה נוקבת על מיסים גבוהים ושרותי מועצה חסרים.

בסיום נוצרה הזדמנות להחליף דעות, ולהתחבר על כוס קפה בכיף במרפסת. חברי אגש"ח סיפרו לנו על הנטל הכלכלי המוטל עליהם, בסבסוד רווחה חינוך ותרבות. תושבי הרחבה סיפרו, כי שליש מהארנונה שמשלמים בהרחבה חוזר כמענק כספי לכפר הנשיא, ותשלומי ביוב ומים כבדים שמשלמים בהרחבה לתאגיד המים, מסבסד בניית ביוב בקיבוץ הישן. בסיכום נראה שכולנו מסבסדים בעצם את המועצה האזורית, שאינה מספקת שירותים כנדרש, ובפרט קיבוצי דרום העמק אשר לתחושתנו "רחוקים מהעין רחוקים מהלב".

רשם אלי מירב

במזל-טוב

דנה ודקל בסו

מתחתנים

רוב נחת להורים דורית צחור וחיים בסו

לסבתא אסטל. לשונטל והדר

ולכל המשפחה המורחבת

במזל-טוב

קורין ואולי

מתחתנים

רוב נחת להורים רונית וג'וני הרמץ

לסבתא דיאן ניימרק

ולכל המשפחה המורחבת

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

פיפ"א 2015

יודע ומכיר כול דרדק שאינו מאותגר טכנולוגית
ושולט הוא הייטב בכללי ורזי המשחק.
בשונה מדור ההורים הבוגר בצורה כרונולוגית
הבנה וגיל, אינם רק ענין של זמן ומרחק.
בפיקוד מיומן על ג'ויסטיק אלקטרוני
מריצים שחקנים השווים מיליונים
כמו היו לא יותר מעדר פיונים.

יודע ומבין כול בר דעת נורמלי
גם אם לעיתים נוטה הוא להיתמם ולהתבלבל.
הכדור הוא עגול באופן כלל אוניברסלי
וכדרכו של כזה, טבעו להתגלגל...
אך חשוב לזכור בכול עת ועת
מי מושך בחוטים, מי בכדור בועט
מי גוזר קופון שמן ולוהט...

שנים מדברים על פיפ"א כארגון מושחת
המשתין בגלוי היישר מהמקפצה.
בעזות מצח גלויה ובוטחת
בקשר שתיקה המלווה בקריצה.
לכסף אין ריח, אך צליל יש לו, עלום, מרשרש
ולכן כמובן מיד מאליו מתבקש
לדעת מי על המדרגות סופר את הקש...

אז מה הפלא שבאירוח המונדיאל "זוכה" קאטאר
למרות שהטמפרטורה במגרש תתקרב ל- 50 צלסיוס בצל...
אלפי פועלים זרים מתים שם מוות עלוב ואכזר
המיליונים זורמים, ושילכו כולם לעזאזל...
ארכי-מחבל כרג'וב זוכה לכבוד מלכים
ולמחיאות כפיים של ציבור הנוכחים
בקונגרס פיפא- מושב המושחתים-המגוחכים...

העולם יודע, אך כהרגלו שותק ומחריש!
אלו פני הארגון ואלו פני האיש.

המזכירים לי ביטוי יפה באידיש
שסבתא שלי הייתה אומרת
עוד בטרם פיפ"א הפכה לקונפדרציה
בתרגום חופשי לעברית "אותה הגברת בשינוי אדרת"
ובשפת המקור: דה זאלבע דרעק מיט אן אנדרה דקורציה...

אבי

שרותי בריאות כללית מרפאת כפר הנשיא
טל': 04-6914962/81 פקס': 04-6935858
מייל: dorinba@clalit.org.il

בדיקת עיניים בקיבוץ

יש באפשרותנו להביא רופא עיניים למרפאת הקיבוץ.
נא ליידע אותנו **עד יום חמישי 11.6**, אם ברצונך להגיע.
אפשר להשאיר הודעה במענה הקולי, לשלוח מייל, פתק, או טלפון.
צוות המרפאה

באתר הודיעו שהכריכה פתוחה אל תאמ'נו!

מזכירות הקיבוץ - (13:15 2015/06/01)

בשעה טובה ואחרי צירי לידה קשים נפתחה היום בריכת השחי
איחולי הצלחה לצוות וכיף לכל המשתמשים.

הפינה הויזואלית

עונת הרחצה החלה
כ"י

זהירות! מים רטובים!!

דוד אלמן

שבת שלום